

BILTEN

GANZ NOVI FESTIVAL
#5 – 23. RUJNA 2015.

POSLEDNJI DAN GANZ NOVOG FESTIVALA

Dočekao nas je iza ugla i posljednji, peti dan našeg Ganz novog festivala! Naše dvije kritičarke, Petra Marin i Ivana Kalc, bile su na jučerašnjoj premijeri *The Cosmic Dust Practice* našeg mladog umjetnika Pavla Heidlera. Njihove dojmove pročitajte u nastavku biltena.

Večeras predstavljamo dvije plesne i jednu kazališnu predstavu: u Zagrebačkom plesnom centru u 20 sati premijerno prikazujemo *Out of Season*, u kojoj se Matija Ferlin i Ame Henderson predaju tajanstvenoj obuzdanosti i šaljivoj sofisticiranosti njihova zajedničkoga izvedbenoga jezika. U 21.30 u Francuskom paviljonu Mala Kline po treći puta predstavlja svoju predstavu *Genesis*, istkanu od snova petero izvođača. Nakon plesa, vraćamo se na kazališne daske predstavom srpskog redatelja Zlatka Pakovića *Ibsenov Neprijatelj naroda kao Brechtov poučan komad*, koja sa svih strana okružuje i napada klasičnu građansku dramu revolucionarnim glazbenim etidama brechtovskog dijalektičkog teatra. Predstava će igrati u 22.30 u Velikoj dvorani eTD-a. E da, danas vam je posljednja šansa za plutanje u bazenu stoičke misli od 18 – 23 sata u Galeriji sc.

Povirili smo i u Polukružnu dvoranu gdje

je u tijeku 5. apap lab na kojem predstavnici 8 europskih zemalja sažimaju iskustvo petogodišnjeg europskog projekta apap – Performing Europe te postavljaju smjernice za daljnje djelovanje.

Ulaznice za ove tri posljednje predstave glavnog Ganz programa možete pokupiti kod tete Lidije na blagajni Teatra eTD od 11 do 13h ili dva sata prije početka predstave. Požurite i ulaznice su vaše!

*Ganz novi pozdrav od urednica biltena,
Marte Kolege i Marije Andrijašević*

PLES KAO KOZMIČKA OBAVEZA

Petra Marin o predstavi The Cosmic Dust Practice Pavla Heidlera

Vrata u svoj svijet publici Pavle Heidler najprije otvara pogledom, prelazeći njime od jednog do drugog gledatelja. Njegova predstava za svakog od njih bila je poput izleta u taj svijet u koji su privučeni i u kojem su pobrisane granice između duha i tijela. On nas tako upoznaje s jednim, odajući čari drugoga, osjećajući ples kao njihovo istinsko jedinstvo. Pavle nas upoznaje sa svojim shvaćanjem tijela govoreći o stanicama kojih više nema u njemu i na njemu, a bile su tri tjedna prije na istom tijelu; prikazuje video isječke sebe kao dječaka razmišljajući kako, uz stotinu puta regenerirane stanice, još uvijek u njemu ima tkiva koje je imao i kao petogodišnjak. Time prolaznost promatra i shvaća kao igru, provocira je i nadilazi plesom.

Promatrate li njegov ples poluzatvorenih očiju, pričinit će vam se da rukama pravi obriše mora, imitira vjetar pustinje, ili vas podsjeća na nekog animiranog lika kome, kao dijete, jedva čekate vidjeti promjenu izraza lica, i novu pustolovinu, koju je naš junak pronašao i među zastorima pozornice. Pavle Heidler igra se s publikom, neobično lako je poziva na sudjelovanje smijehom, pa i govorom. Svoje tijelo on promatra kao čudo koje je vrsni stroj za disanje, pokretanje, govor, pisanje. Kako vrijeme prolazi, Heidler nas polagano upoznaje sa svojom performativom praksom, najprije samo pleše, ponekad proizvođači neartikuliran zvuk, a kasnije, osjetilo sluha dopušta da postane potpuno ravnopravno zaokupljeno događanjima, kao što je bilo osjetilo vida na početku. U objašnjavanju ustrojstva vlastite svijesti u interferenciji s tijelom, on se vidno poziva na nedokučivost svemira, njegovu neograničenost, promjenjivost, ali i neprolaznost. Prema tome, on svoj ples ne osjeća samo kao potrebu, nego i kao kozmičku obvezu.

5. APAP LAB, FOTO: DAMIR ŽIŽIĆ

SVI SMO MI ZVJEZDANA PRAŠINA

Ivana Kalc o *The Cosmic Dust Practice*
 Pavla Heidlerera

Predstava romantičnog naslova *The Cosmic Dust Practice* druga je po redu premijera na ovogodišnjem Ganz novom festivalu. Ulaskom u Veliku dvoranu &TD-a, dočekuje nas Pavle Heidler, obučen u donji dio Adidas trenerke i preveliku, preširoku majicu bez rukava. Na sredini scene stoji projektor, u kutu je projekcijsko platno, uza zid je postavljen pult za svjetlo i ton, a publika je smještena u dvije fronte. Autor strpljivo čeka da publika uđe, a zatim sam podešava rasvjetu, mada se čini da ni sam nije siguran u kvalitetu svjetla koju želi. Taj čin već na početku određuje duhoviti ton u kojem će se ostatak predstave odvijati i daje nam na znanje da prisustvuemo istinitom, spontanom trenutku, nepatvorenom izvedbenošću i njenim pravilima. Kako je i najavljeno u programskoj knjižici, predstava se zbilja odigrava kroz red plesa, red priče. Tako nas na početku u svoj privatni, intimni svijet autor uvodi kroz pokret, koji pokazuje da doista dobro vlada svojim tijelom, ali nam ne naznačuje motivaciju samog pokreta. Mi još ne znamo što ga pokreće, ali smo svjesni da je autor, dok pleše te sam sebi podešava rasvjetu i igra između mraka i svjetla, potpuno prisutan u akciji koju izvodi. On

je potpuno sada i ovdje. Manevirajući između tehničkih zahtjeva predstave, scene i koreografije, autor nas zabavlja lakoćom humora i zadivljujućom sposobnošću da se potpuno udubi i posveti pokretu, da bi ga trenutak kasnije sasvim napustio, ili zamijenio nekim drugim pokretom, ili nekom drugom akcijom. Kao što je pripovijedanje. Pa nam tako na engleskom jeziku priča o tome kako je zapisao rečenicu na koju je bio strašno ponosan pune dvije minute. Zatim ju je odlučio preraditi, a nakon što ju je pročitao u novoj verziji, shvatio je da je potrebna daljnja dorada. I upravo u tom trenutku bivamo iznenađeni romantičnom mišlju o efemernosti tijela u trenutku vremena i pokušaj da se taj trenutak ulovi u izvedbenom činu. Kako i sam autor kaže: svaka stanica ima svoju dob, neke su jako stare, a neke stanice su tek rođene... ili... se rađaju! upravo sada! u ovom trenutku! Opisujući fiziologiju disanja i kucanja srca, molekularne procese on pretvara u izvedbeni čin, koji nas kao bumerang vraća na početak predstave, koji sada prepoznajemo kao autorovu vlastitu potrebu da tijelom shvati ono što umom ne može. Preplavljen osjećajem da se iz časa u čas cijela naša korporealnost mijenja, zajedno sa prostorom oko nas i u nama, autor nas očarava svojom spontanošću i dopuštanjem da kvaliteta njegove izvedbe bude samo produkt trenutne situacije. Na trenutke se čini

da u tijelo pokušava prevesti struju svijesti o samome sebi, kao da svjesno osobno iskustvo samoga sebe promatra kao neprestani niz fizioloških i emocionalnih doživljaja, događaja. Autorova sposobnost da na nas prebaci fascinaciju tim događajima počiva na njegovom prirodnom šarmu i humoru, koji je odjeknuo mnogo puta tokom predstave kroz glasni smijeh publike. Cirkularna dramaturgija simpatično zaokružuje izvedbu u jednu cjelinu, koja, mada duhovita i lagana, ipak kao da čezne za nekom sadržajnijom notom u kompoziciji. Ostavši uglavnom na razini opčaranosti, autor nam nudi tek naznake o ogromnosti teme kojom se bavi. Jedva da možemo naslutiti kakva je čudesna veličina života u kojem se svakog trenutka iz nas, sa nas, od nas odvajaju naše stanice i pretvaraju u prašinu...i možda skupljaju negdje u neku novu zvijezdu ili planetu, možda u neki novi život. Ta misao ostala je negdje zametnuta u slojevima izvedbe, koja kao da samu sebe nije ozbiljno doživjela. Mada, čemu uopće ozbiljnost? Zar nije bolje pristupiti stvarima na dječji način, nevino i naivno, zaigrano i neopterećeno? Možda se svi mi rađamo znajući i poznajući tajne života i svemira, pa ih odrastajući zaboravljamo. U tom smislu je ova izvedba možda jedan mali poticaj svima nama da se pokušamo sjetiti. I osjetiti.

PAVLE HEIDLER: THE COSMIC DUST PRACTICE, FOTO: DAMIR ŽIŽIĆ